Pregaria.cat

Entrada

Si us plau, em pots acompanyar

Continua parlant, no et paris. M'agrada el que dius, tot i que tinc el cap encara en el Joan que ahir va marxar de casa. Potser t'ho diré d'aquí a una estona. Ara et veig massa engrescat amb els temes de la feina. Et va prou bé. Però, tinc el cor desfet. Com és que no ho notes? En Joan, després de les infinites discussions, em va amenaçar de què marxaria. Mai m'ho vaig arribar a creure del tot. Aquesta ha estat la primera nit que no era a casa. Quan ja vaig comprendre que no tornaria, vaig plorar fins a les set. Els nens de moment no saben res. Penses que tornarà aviat? Si us plau, em pots acompanyar una mica més, parlant del que sigui, però tenint-te a prop?.

No et puc enganyar, quan ha acabat el partit he mirat on eres, com sempre. I no t'he vist. En el lloc que acostumaves a estar, hi havia un home gran, portava una gorra, i sembla que cridava a no sé qui. Em sembla impossible que no m'ho hagis advertit. Havíem anat junts com sempre. És clar ens vam discutir, com gairebé sempre quan estic de mal humor. Però és que no saps l'important que ets per a mi. Si us plau, em pots acompanyar? On siguis, no t'oblidis de mi ! Em seria insuportable!.

Vols que et digui un secret. No li he dit a ningú. Oi que el guardaràs? Fa més d'una setmana que la mare arriba molt tard a casa. Jo ja sóc a dormir. Quan entra a l'habitació em fa un petó. Faig veure que dormo. Fins que ve no puc dormir. Després, sí. Però penso a dintre meu què passaria si els pares es separessin. No et vull mentir. Només de pensar-ho em venen moltes ganes de plorar. Ja sé que els homes no han de plorar. Però a la meva classe he vist a l'Andreu, que és el millor amic, plorar quan els seus pares es van separar. Em pregunto per què avui tants es separen. Si us plau, em podries acompanyar si em passés una cosa així? Gràcies.

Fa tants de dies, Senyor, que no et sento. Diuen que no cerquem entre els morts el que es viu. Com si t'haguessis mort per a mi. I recordo que no fa massa temps era tan emocionant trobar-te arreu. I ara, aquesta nit fosca, aquest camí de desert, aquesta pujada sense una gota d'aigua. Per què t'amagues? Si us plau, em pots acompanyar durant la foscor?

I així tants i tantes, que no demanen massa; només una mica de companyia, un somriure, un " et tinc present", un " ets important per a mi ". I em pregunto: sempre ha estat així o és una malaltia del nostre temps?. Tan fàcil que és estar al costat dels altres, i com és que costa tant?.

Ara recordo les paraules de Jesús:

No judiqueu i no sereu judicats, no condemneu i no sereu condemnats, perdoneu i sereu perdonats. Doneu i us donaran; us abocaran a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar Tal com mesureu, sereu mesurats.

(Lluc 6, 37-38)